

Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem* – 30. 2.
 Papp Attila Zsolt: *Hol háború van, ott 3.*
Eszmé és történetek között. Horváth Csaba beszélgetése Fehér Andrea történésszel 4.
 Fellingner Károly: *Sofonisba Anguissola: Fiatal hölgy portréja; Artemisia Gentileschi: Mária Magdolna; Judith Jans Leyster: Egy váza virág; Élisabeth Vigée Le Brun: Marie Antoinette rózsával; Mary Cassatt: A fürdő; Berthe Morisot: Nyári nap* (versek) 6.
 Vida Gábor: *Senkiháza* (próza) 7.
 Jaan Kaplinski: *Csak Viidumägin nyílik az illatos bibircsvirág; Ha tudnék bizonyára visszajönnék.* Jávorszky Béla fordításai (versek) 9.
 Horváth Ildikó: *Kölcsönkönyv – monológ; Árulás; Megezés a négyzetten* (próza) 10.
 Egyed Emese: *Az irodalom vonzásában. Kozma Dezső 1935–2023* (nekrológ) 11.

Pavilon 420

Bene Adrián: *csodaiszap; pillangóprés; léteziketlen* (versek) 13.
 Kiszely Márk: *föld alatt mozgó plakátokról hív magához az Isten* (próza) 15.
 Herbert Fruzsina: *Jurij Gagarin* (próza) 16.
 Asbóth Bence: *gardénia* (vers) 17.

Ráolvasás

Száraz Miklós György: *Cervantes, a Búsképű Lovag* 18.

Müller Dezső: *Mit adtál* (vers) 21.
 Szöcs Margit: *Azon a délután; Nem,; Hol vagy, Uram?* (versek) 21.

Kinematográf

Mărcuțiu-Răcz Dóra: *A pénz beszél, a kutya magánvállalkozást indít (a Teambuilding és a Mirciulică című román filmekről)* 22.

Theátrum

Stan Lilla-Alíz: *„...minden családban van egy ember, a többi rokon”* (Kolozsvári Állami Magyar Színház. Móríc Zsigmond: *Rokonok.* Rendező: Bocsárdi László) 23.

Kritika

Kádár Fruzsina: *„Ez nem olyan tér, / mit időben mérhetnél”* (Koman Zsombor: *fizikaiVerseks*) 24.

Fülszöveg

Demeter Zsuzsa: *Az élet él* (Narine Abgarjan: *Élni tovább. Könyv azokról, akik túléltek a háborút. Meg azokról, akik nem*) 26.
 Tankó Andrea: *Apá(in)k és fia(in)k* (Gerlőczy Márton: *Fikció 2. – Az örvény*) 26.

Képregény

Vincze Ferenc, Csillag István: *Olvasási kedv* 26.

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Harang vagy koporsószeg?* 27.

Artefaktum

Kányádi Iréne: *Föld Szint – a hely, ami összekapcsolja az embereket* 28.

WIRTH IMRE

A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem – 30.

Talán illő volna némi hűvös távolodás kettőnk szellemjárta történetében, ahogy régen boldogult, majdani férjem mormogta, egy-egy váratlanul szívzaggató szeretkezés következtében született ivadék jöttét szemrevételezve, sóhajtozva a pápai kúria nővéremmel megosztott szobájában, miszerint hogy az atyáúristenbe lesz mindig viselő ez a Karolina, ez a lelkemet felforgató gyönyörűség? – de ezt már elharapta. Nővérem, Janka haragos feljajdulását sokadszorra hallván, a bajusz sörtéi közt búvópatakként csörgedező, könnyekre emlékeztető nedvek halk zenéjének ritmusára, WF monogramos kendőjét előrántva a mellényzsebéből, mielőtt Janka oly közel hajolna fájdalmas sértettségében, hogy észlelné a szirének tekergését, neszezését és szerelmes zokogását, ami újabb élettel össze nem egyeztethető gondolatok születéséhez vezetne, miközben egy újszülöttben éppen a világ csodáját ünnepli az atyáúristen, de az ő méhe érintetlen és kietlen csöndben várakozik az örökkévalóságig, mindhiába.

Nem érted, miért mondom, ugye? Csak felriadsz hajnalban, és gyöngyöző homlokod törölgeted az igazságban bízva. Valaki úgy játszadozott a dimenziókkal, a szűkös terek tapasztalatával, hogy a hétköznapi érzékelés hazugsággá változott álmodban, és feltárta egy, mit egy, számtalan lehetséges változatát. Hívott, nézz körül a saját házadban, bolyongj a lelkedben, hiszen tudod, csakis erről van szó, nézz körül másképp. Aminek semmi köze az igazsághoz. Kiderül, hogy a bejáratnál, a dolgozószobád mellett létezik egy másik, ugyanakkora szoba, berendezve, amit még senki sem látott és te sem fogod többé, viszont elfelejteni sem tudod? Hogy a ház alatt egymásba nyíló, irgalmatlan terek rejtőznek mindhiába? Mit sem tudsz kezdeni ezzel a tudással, csak törlöd a homlokod az igazság nyomorult szavával. Érted már? Mi történt köztünk W. Ferencel a pápai felfoghatatlan téridőben 160 éve vagy ki tudja, mikor? Hány lehet párája takarta el az ablakainkat télen, amikor senki sem láthatott minket a titkos szobánkban? Honnan tudod, hogy nem zuhantunk-e a szertefoszló érzékelés mélyén az öröm káprázatos helyére vagy éppen a rettenetes ugyanott ránk nyíló sötétjébe? Mit mondjak még neked az igazságról?

Illő volna némi hűvös távolságtartás most köztünk. Egy régóta és egy leendő, vagy ki tudja, mi vagy te, halottnak ez nem lesz nehéz. Tudom, ez most nem szép, de mintha lennének sejtéseid az igazmondás reménytelen szeretetéről.

Fogalmam sincs, miért, de pontosan tudom, mire gondolsz, Vil-lax Karolina. Igen, tudom, az igazsággal veled-veletek szemben méltatlanul és kiábrándítóan hadonásztam. Nem azért, mert nem lehet kérdezni, hanem mert én hazudok folyton, a nemlét emlékeztetét a feltámadásra felhasználva. Visszaélve az atyáúristen irgalmával, az elbeszélés lehetőségével.

Ráadásul amit felemlsz, abban is igazad van. Tizenkilenc évesen nemhogy rólad, de a családról sem tudtam semmit. Ennyire eszeveszett felejtés talán csak ott létezik, ahol van mit felejteni. De nem akarok az élőhalott narrátor szerepéből kiesni, beszéljen ő.

**Nem érted, miért mondom, ugye?
Csak felriadsz hajnalban és gyöngyöző
homlokod törölgeted az igazságban bízva.**